

מסכת טהרות

פרק ח

א. הדר עם עם הארץ בקצר, ושכח כלים בקצר, אפלו חביות מקפות צמיד פתיל, או תנור מקף צמיד פתיל, הרי אלו טמאין. רבי יהודה מטהר בתנור בזמן שהוא מקף צמיד פתיל. רבי יוסי אומר, אף התנור טמא, עד שיעשה לו מחצה גבוה עשרה טפחים:

ב. המפקיד כלים אצל עם הארץ, טמאים טמא מת וטמאין מדרס. אם מכירו שהוא אוכל בפרומה, טהורין מטמא מת, אבל טמאין מדרס. רבי יוסי אומר, אם מסר לו תבה מלאה בגדים, בזמן שהיא רוצצת, טמאין מדרס. אם אינה רוצצת, טמאין מדרס, אף על פי שהמפתח ביד הבעלים:

ג. המאבד ביום ומצא ביום, טהור. ביום ומצא בלילה, בלילה ומצא ביום, ביום ומצא ביום, טמא. זה הכלל, כל שיעבר עליו הלילה או מקצתו, טמא. השוטח כלים, ברשות הרבים, טהורין. וברשות היחיד, טמאין. ואם הנה משמרו, טהורים. נפלו

וְהִלֵּךְ לַהֲבִיאָן, טִמְאִים. נָפַל דָּלְיוֹ לְתוֹךְ בּוֹרוֹ שֶׁל עַם הָאָרֶץ וְהִלֵּךְ
לַהֲבִיא בָמָה יַעֲלֶנּוּ, טִמְא, מִפְּנֵי שֶׁהֵנַח בְּרָשׁוֹת עַם הָאָרֶץ שָׁעָה אַחַת:

ד. הַמְנִיחַ אֶת בֵּיתוֹ פְּתוּחַ וּמִצָּאוֹ פְּתוּחַ, נָעוּל וּמִצָּאוֹ נָעוּל, פְּתוּחַ
וּמִצָּאוֹ נָעוּל, טָהוֹר. נָעוּל וּמִצָּאוֹ פְּתוּחַ, רַבִּי מֵאִיר מִטִּמְא, וְחֻכָּמִים
מִטְהָרִין, שֶׁהָיוּ גִנְבִּים וְנִמְלְכוּ וְהִלְכוּ לָהֶן:

ה. אִשֶּׁת עַם הָאָרֶץ שֶׁנִּכְנְסָה לְתוֹךְ בֵּיתוֹ שֶׁל חֵבֶר לְהוֹצִיא בָנוּ אוֹ
בָתוֹ אוֹ בְּהֶמְתּוֹ, הַבֵּית טָהוֹר, מִפְּנֵי שֶׁנִּכְנְסָה שְׁלֹא בְרָשׁוֹת:

ו. כָּלֵל אָמְרוּ בַטְהָרוֹת, כָּל הַמִּיחָד לְאָכֹל אָדָם, טִמְא, עַד שִׁיִּפְסֹל
מֵאָכֹל הַכָּלֵב. וְכָל שְׂאִינוֹ מִיחָד לְאָכֹל אָדָם, טָהוֹר, עַד שִׁיִּיחָדְנוּ
לְאָדָם. כִּיצַד. גּוֹזֵל שֶׁנִּפְּל לַגַּת וְחָשַׁב עָלָיו לְהַעֲלוֹתוֹ לְנֹכְרִי, טִמְא.
לְכָלֵב, טָהוֹר. רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי מִטִּמְא. חָשַׁב עָלָיו חֵרֶשׁ, שׁוֹטָה
וְקָטָן, טָהוֹר. אִם הֶעֱלָהּ, טִמְא, שִׁישׁ לָהֶן מַעֲשֶׂה וְאִין לָהֶן מַחֲשָׁבָה:

ז. אַחֲרֵי כָלִים שֶׁנִּטְמְאוּ בַּמִּשְׁקִים, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, מִטְמְאִין אֶת
הַמִּשְׁקִין וְאִין פּוֹסְלִין אֶת הָאֶכָּלִין. רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר, מִטְמְאִין אֶת
הַמִּשְׁקִין וּפּוֹסְלִין אֶת הָאֶכָּלִין. שְׁמַעוֹן אַחִי עֲזַרְיָה אוֹמֵר, לֹא כָךְ וְלֹא
כָךְ, אֲלֹא מִשְׁקִין שֶׁנִּטְמְאוּ בְּאַחֲרֵי הַכָּלִים, מִטְמְאִין אֶחָד וּפּוֹסְלִין
אֶחָד. הָרִי זֶה אוֹמֵר, מִטְמְאִיךְ לֹא טְמֵאוֹנִי, וְאַתָּה טְמֵאֲתָנִי:

ח. עֲרֵבָה נֶהְיָא קִטְפֵּרס, וְהִבְצִק מִלְמַעְלָן וּמִשְׁקָה טוֹפֵחַ מִלְמַטָּן,
שֶׁלֹּשׁ חֲתִיכוֹת בְּכַבִּיצָה, אֵינָן מִצְטָרְפוֹת. וְשָׁתִים, מִצְטָרְפוֹת. רַבִּי
יוֹסִי אוֹמֵר, אֵף שָׁתִים אֵינָן מִצְטָרְפוֹת, אֲלָא אִם כֵּן הָיוּ רוֹצְצוֹת
מִשְׁקָה. וְאִם הָיָה מִשְׁקָה עוֹמֵד, אֲפֹלוּ כַּעֲיֵן הַחֲרָדֵל, מִצְטָרֵף. רַבִּי
דוֹסָא אוֹמֵר, אֲכָל פְּרוּד אֵינּוּ מִצְטָרֵף:

ט. מִקָּל נֶהְיָא מִלָּאָה מִשְׁקִין טִמְאִין, כִּיּוֹן שֶׁהַשִּׁיקָה לְמִקְוֶה,
טְהוֹרָה, דִּבְרֵי רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, עַד שֶׁיִּטְבִּיל אֶת כָּלָה.
הַנִּצּוֹק וְהַקִּטְפֵּרס וּמִשְׁקָה טוֹפֵחַ, אֵינָן חֲבוּרִים לֹא לְטִמְאַה וְלֹא
לְטַהֲרָה. וְהָאֲשַׁבְּרוֹן, חֲבוּרִים לְטִמְאַה וְלְטַהֲרָה: